

Ochii vălărimău...

Eugenia Calancea

Mă trezesc dimineața,
dar iubirea mea tăce pentru tine,
răsăritul are nori și frig,
iar printre lacrimi, durere și deznădejde,
iubirea leagă fire subțiri
păstrând astfel cei mai bun pentru tine,
dar când uit de iubire,
ochii mei stău ascunși în adâncuri,
unde ți e ușor din nou
lacrimi de iubire pe-o pânză
deasă de mătase.

Te-am văzut trist, așteptând
și m-am uitat la tine,
aveai privirea stinsă,
și ochii vălărimău de dor,
aveai urme adânci de iubire
pe obraji, pe inimă, pe genunchii îndoiți și coate,
zărind încet soaptele-n barbă,
ce rosteau cuvinte de iubire.

Nu se mai poate, mi-am zis,
aș vrea în schimb să dau,
al meu gând pentru al tău,
aș vrea să știu dacă mai contează azi,
dacă mai contează mâine,
o inimă ce picură mereu,
o apă caldă parfumată cu iz de mușcată,
ce poate să spele păcate grele,
apăsând, suspinând și să spună
cu drag că te-am iubit în gând.